05/05/2026

Μήνυμα ειρήνης έστειλε από την Βουλή των Ελλήνων στην ιστορική ομιλία του ο Οικουμενικός Πατριάρχης – Τιμήθηκε με το Χρυσό Μετάλλιο (ΦΩΤΟ)

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Πατριάρχης Βαρθολομαίος: *“Το Οικουμενικόν Πατριαρχείον υπήρξε και παραμένει λάβαρον της παγκοσμιότητος της πίστεως, του ήθους και του πολιτισμού της Ορθοδοξίας, ζωτικόν σημείον αναφοράς διά το Γένος μας και σύμβολον των περιπετειών και των ελπίδων του”.*

Μήνυμα ειρήνης έστειλε από το παλλάδιο της Δημοκρατίας, την Ολομέλεια της Βουλής των Ελλήνων ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος ο οποίος, μετά από 27 χρόνια, απηύθυνε ιστορική ομιλία

ενώ τιμήθηκε και με το Χρυσό Μετάλλιο της Βουλής των Ελλήνων, από τον Πρόεδρο Νικήτα Κακλαμάνη, παρουσία του Πρόεδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας, Κωνσταντίνου Αν. Τασούλα.

“ἡ εἰρήνη δέν ὑπῆρξεν αὐτονόητος κατάστασις, ἀλλά ἦτο πάντοτε κατάκτησις, ἀποτέλεσμα ἐμπνευσμένων πρωτοβουλιῶν, γενναιότητος καί αὐτοθυσίας, ἀπορρίψεως τῆς βίας ὡς μέσου λύσεως διαφορῶν, διαρκής ἀγών διά τήν δικαιοσύνην καί τήν προστασίαν τῆς ἱερότητος τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Ἐπί τῆς βάσεως αὐτῆς, ἀσκεῖται σήμερα κριτική εἰς τάς θρησκείας, ἐπειδή, ἀντί νά λειτουργοῦν ὡς δυνάμεις εἰρηνοποιΐας, τροφοδοτοῦν συχνάκις τόν φανατισμόν καί τήν βίαν «ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ». Ἡμεῖς προσωπικῶς, ἐν ἀκλονήτῳ πεποιθήσει ὅτι ἡ εἰρήνη τῶν λαῶν καί τῶν πολιτισμῶν εἶναι ἀνέφικτος ἄνευ τῆς εἰρήνης μεταξύ τῶν θρησκειῶν καί τῆς εὐρυτέρας συμβολῆς των εἰς τόν παγκόσμιον ἀγῶνα διά τήν εἰρήνην, ἐπαινοῦμεν καί στηρίζομεν πᾶσαν εἰλικρινῆ εἰρηνευτικήν πρωτοβουλίαν, ἀγωνιζόμεθα δέ ἀδιαλείπτως διά τήν διαθρησκειακήν συνεργασίαν καί τήν ἀνάδειξιν καί τήν ἄσκησιν τοῦ εἰρηνοποιητικοῦ ρόλου τῶν θρησκειῶν. Θεωροῦμεν τόν φονταμενταλισμόν ἔκπτωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ βιώματος καί οὐδόλως ἔν συμφυές μέ τήν πίστιν φαινόμενον. Ἡ γνησία πίστις εἶναι ὁ αὐστηρότερος κριτής τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ καί τῆς μισαλλοδοξίας”, είπε, αναφερόμενος στην ομιλία του για την ειρήνη.

Είκοσι επτά χρόνια μετά την πρώτη του ομιλία το 1999 στην Ολομέλεια της Βουλής, **ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος**, μίλησε σε Ειδική Συνεδρίαση της Ολομέλειας του Κοινοβουλίου, κατόπιν πρόσκλησης του Προέδρου της Βουλής των Ελλήνων, **κ. Νικήτα Κακλαμάνη.**

Μάλιστα η ομιλία πραγματοποιήθηκε σε μια δύσκολη διεθνή συγκυρία λόγω της κρίσης στη Μέση Ανατολή και του συνεχιζόμενου πολέμου στην Ουκρανία, με την ομιλία να αποκτά ακόμα μεγαλύτερη βαρύτητα καθώς ο Παναγιώτατος έστειλε μήνυμα ειρήνης ενώ δεν παρέλειψε να αναφερθεί και στη δοκιμασία της Ορθόδοξης ενότητας η οποία γίνεται με αφορμή πολιτικές σκοπιμότητες. *“Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ὑπῆρξε καί παραμένει λάβαρον τῆς παγκοσμιότητος τῆς πίστεως, τοῦ ἤθους καί τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, ζωτικόν σημεῖον ἀναφορᾶς διά τό Γένος μας καί σύμβολον τῶν περιπετειῶν καί τῶν ἐλπίδων του”,* τόνισε.

Η ιστορικής σημασίας συνεδρίαση πραγματοποιήθηκε παρουσία του Προέδρου της Δημοκρατίας, **κ. Κωνσταντίνου Τασούλα.**

Το Χρυσό Μετάλλιο της Βουλής των Ελλήνων

Την έναρξη της ειδικής συνεδρίασης κήρυξε ο Α’ Αντιπρόεδρος της Βουλής, Γιάννης Πλακιωτάκης ενώ στην είσοδο της Βουλής τον Παναγιώτατο υποδέχθηκαν ο Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας και ο Πρόεδρος της Βουλής κ. Νικήτας Κακλαμάνης οι οποίοι και τον συνόδευσαν στην αίθουσα της Ολομέλειας.

Κατά την προσφώνησή του ο Πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων, Νικήτας Κακλαμάνης, ανέφερε:

«Με ιδιαίτερη χαρά, τιμή και συγκίνηση υποδεχόμαστε σήμερα στην Ειδική Συνεδρίαση της Ολομέλειας της Βουλής των Ελλήνων την Αυτού Θειοτάτη Παναγιότητα, Αρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης και Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο. “Ο Θεός δίνει τον άνεμο. Ο άνθρωπος όμως πρέπει να σηκώσει το πανί”... Με αυτά τα υπέροχα λόγια του Ιερού Αυγουστίνου θα ήθελα να τιμήσω αφενός την πολύτιμη προσφορά του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στα πέρατα του κόσμου και του χρόνου, αφετέρου δε την διπλή επέτειο συμπλήρωσης 35 ετών τής Αυτού Θειοτάτης Παναγιότητος, του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου στον σεπτό θρόνο του Προκαθήμενου της Ορθοδοξίας, που συμπίπτει με το ορόσημο των 65 ετών από την αφετηρία τής ιερατικής του αποστολής. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο, σαν ένα καράβι που διαπλέει τους αιώνες, αφήνει πίσω του ένα λαμπρό ίχνος και χαράσσει νέους

φωτεινούς προορισμούς. Η ιερά αποστολή του ευλογήθηκε από τον Θεό, αλλά υπηρετήθηκε από τους ανθρώπους. Από τον θεμελιωτή της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως, τον πρώτο «ρωμηό» Άγιο, Απόστολο Ανδρέα, μέχρι τα νεότερα χρόνια, το Οικουμενικό Πατριαρχείο παρέμεινε το εμβληματικό κέντρο τής Ορθοδοξίας, με έδρα την Πόλη των Πόλεων. Εκεί κατόρθωσε να οικοδομήσει μια αληθινή κοινότητα πίστης, εδραιωμένη στην αγάπη για τον Θεό και τον άνθρωπο. Κρατώντας ψηλά το λάβαρο της ορθόδοξης κληρονομιάς και της αγάπης ως οικουμενικής αλήθειας, ταξίδεψε στους αιώνες περισσότερο με ταραγμένα παρά με ήρεμα νερά, για να 'αγκυροβολήσει' τελικά στο σήμερα. Στις μέρες μας, από την Πατριαρχική Έδρα του Φαναρίου, ο 270ος οικουμενικός μας 'οδηγός' και πνευματικός ηγέτης, Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος ο Α΄, συνεπικουρούμενος από το σύνολο του ποιμαντικού του δυναμικού, φωτίζει τόσο τον απανταχού Ελληνισμό, όσο και τον πανανθρώπινο πολιτισμό με την αξιοσύνη και το ακάματο έργο του. Αυτή ακριβώς η αποστολή είναι η εγγύηση για την ιστορία, το παρόν και το μέλλον μας.
Για την πίστη, την παράδοση και την ενότητα. Για το θεσμικό σύμβολο, την οικουμενική δύναμη και την ενότητα της Ορθοδοξίας. Για όλα αυτά οφείλουμε τιμή και ευγνωμοσύνη. Γιατί εκεί χρωστάμε την ύπαρξη, τη συνοχή και τη συνέχειά μας. Παναγιώτατε, επιτρέψτε μου κλείνοντας να Σας ευχηθώ εκ βάθους καρδίας, ο Κύριος να Σας χαρίζει υγεία, δύναμη και μακροημέρευση, ώστε να συνεχίσετε με την ίδια αφοσίωση την επιτέλεση της Υψηλής Αποστολής Σας. Η Βουλή των Ελλήνων τιμώντας την πολύχρονη πολυποίκιλη προσφορά σας και το τεράστιο έργο που έχετε εκτελέσει, σας απονέμει το χρυσούν μετάλλιον της, ως μικρή ένδειξη τιμής και σεβασμού στο πρόσωπο σας».

Ο Πρόεδρος της Βουλής, αμέσως μετά την προσφώνησή του, απένειμε **στον Προκαθήμενο της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, το Χρυσό Μετάλλιο της Βουλής των Ελλήνων,** την σφραγίδα του 1821.

“Ἐκφράζομεν τάς θερμάς εὐχαριστίας ἡμῶν προσωπικῶς καί τῶν μελῶν τῆς τιμίας Συνοδείας μας διά τήν τιμητικήν πρόσκλησιν, τήν ἐγκάρδιον ὑποδοχήν εἰς τό Παλλάδιον τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ καί τήν ἀπονομήν τοῦ Χρυσοῦ Μεταλλίου τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, τοῦ ἀνωτάτου θεσμοῦ τῆς Δημοκρατίας, τοῦ ὁποίου προεδρεύετε. Πολλούς συναδέλφους Σας ἔχομεν καί ἡμεῖς ὑποδεχθῆ εἰς τό σεπτόν Κέντρον τῆς μαρτυρικῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, εἰς τό Φανάριον. Εἶναι δι᾽ ἡμᾶς πηγή ἰδιαιτέρας χαρᾶς καί πολύτιμον δῶρον τό γεγονός ὅτι ἔχομεν διά μίαν ἀκόμη φοράν τήν εὐκαιρίαν συναντήσεως πρόσωπον πρός πρόσωπον. Δεχθεῖτε ἐπίσης τήν εὐγνωμοσύνην μας διά τήν εὐγενῆ διαβεβαίωσιν περί τῆς ἀμερίστου στηρίξεως τῶν πρωτοβουλιῶν καί τῶν δράσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου”, είπε κατά την ομιλία του ο Παναγιώτατος για την τιμή.

Την Εκκλησία της Ελλάδος και τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμο εκπροσωπεί ο Αντιπρόεδρος της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου, **Μητροπολίτης Χαλκιδός, Ιστιαίας και Βορείων Σποράδων κ. Χρυσόστομος.**

Την Πατριαρχική Συνοδεία αποτελούσαν οι Σεβ. Μητροπολίτες Λαοδικείας κ. Θεοδώρητος, Διευθυντής του Γραφείου Εκπροσωπήσεως του Οικουμενικού Πατριαρχείου στην Αθήνα, Κώου και Νισύρου κ. Ναθαναήλ, ο Μ. Εκκλησιάρχης κ. Αέτιος, Διευθυντής του Ιδιαιτέρου Πατριαρχικού Γραφείου, ο Καθηγητής κ. Κωνσταντίνος Δεληκωνσταντής, Διευθυντής του Α’ Πατριαρχικού Γραφείου και ο κ. Νικόλαος – Γεώργιος Παπαχρήστου, Διευθυντής του Γραφείου Τύπου και Επικοινωνίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Στην κατάμεστη αίθουσα της Ολομέλειας παρευρέθησαν μέλη του Υπουργικού Συμβουλίου, Αρχηγοί κοινοβουλευτικών κομμάτων, η πρώην Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Κατερίνα Σακελλαροπούλου, πρώην πρωθυπουργοί, πρώην Πρόεδροι της Βουλής, βουλευτές, εκπρόσωποι του Αρχιεπισκόπου Αθηνών, Αρχηγοί άλλων Δογμάτων και άλλων Θρησκευμάτων, Πρέσβεις, ο Πληρεξούσιος Υπουργός Β΄ Γενικός Πρόξενος Κωνσταντινούπολης κ. Κωνσταντίνος Κούτρας, ο Γενικός Γραμματέας της Βουλής κ. Βασίλειος Μπαγιώκος, η Ειδική Θεματική Γραμματέας της Βουλής κ. Ελευθερία Παπαγεωργίου, ο Πρόεδρος της Εκτελεστικής Επιτροπής & Γενικός Γραμματέας του Ιδρύματος της Βουλής κ. Ευάνθης Χατζηβασιλείου, ο Διπλωματικός Σύμβουλος της Βουλής, Πρέσβης κ. Κωνσταντίνος Οικονομίδης, καθώς και ο Πρόεδρος του Επιστημονικού Συμβουλίου της Βουλής κ. Κώστας Μαυριάς.

Από τα θεωρεία της Βουλής την ειδική Συνεδρίαση παρακολουθούν Αρχιερείς και εκπρόσωποι άλλων χριστιανικών δογμάτων και θρησκευμάτων.

Ο Παναγιώτατος συμπληρώνει φέτος 35 έτη Πατριαρχικής θητείας και 65 έτη ιερατικής αποστολής, με τον Πρόεδρο της Βουλής να εύχεται κατά την προσφώνησή του στον Οικουμενικού Πατριάρχη εκ μέρους όλης της Βουλής των Ελλήνων.

Η ιστορική ομιλία

Κατά την ομιλία του ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος αναφέρθηκε στους βασικούς πυλώνες τους οποίους στηρίζεται η διακονία της Μητρός Εκκλησίας καθώς και τις απαντήσεις που δίνει στις σύγχρονες κοινωνικές προκλήσεις. Παράλληλα, έστειλε ισχυρό μήνυμα ειρήνης καλώντας για άλλη μια φορά οι θρησκείες να παραμένουν πηγή ειρήνης και όχι συγκρούσεων.

Ακολουθεί ολόκληρη η ομιλία του Οικουμενικού Πατριάρχη:

Ἐξοχώτατε κύριε Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας,

Ἐξοχώτατοι κύριε Πρόεδρε τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων καί μέλη τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου,

Ιερώτατε Μητροπολίτα Χαλκίδος κ. Χρυσόστομε, εκπρόσωπε του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος,

Τιμιώτατοι ἀδελφοί Ἱεράρχαι,

Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες Ὀφφικιάλιοι,

Ἐκλεκτή ὁμήγυρις,

Χριστός Ἀνέστη!

Εὐγνωμόνως ἀποδεχόμεθα τήν προσγινομένην πρός τό ταπεινόν πρόσωπόν μας τιμήν τῆς ἀπονομῆς τοῦ Χρυσοῦ Μεταλλίου τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, διακηρύσσοντες ὅτι ἡ τιμή αὐτή διαβαίνει ἐπί τήν Μεγάλην Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τήν ὁποίαν διακονοῦμεν, θείᾳ εὐδοκίᾳ καί χάριτι, ὡς Προκαθήμενος αὐτῆς, ἐπί 35 συναπτά ἔτη. Ὅσα θά ἀκούσετε ἐν συνεχείᾳ, ἀπηχοῦν καί ἐκφράζουν τό πνεῦμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τήν ἀκλόνητον πιστότητά του εἰς τήν Παράδοσιν τῆς Ὀρθοδοξίας καί τήν ἀνύστακτον μέριμνάν του διά τόν ἄνθρωπον καί τήν δημιουργίαν.

Θαυμάζομεν τό ἀρχαῖον Ἑλληνικόν πνεῦμα, τό ὁποῖον ἐδώρισεν εἰς τήν ἀνθρωπότητα τήν ἐλευθερίαν καί τήν δημοκρατίαν, τόν «λόγον» ὡς διάλογον, τήν ἐπιστήμην, τήν παιδείαν καί τόν ἀνθρωπισμόν, τάς βάσεις δηλαδή τοῦ πολιτισμοῦ. Καί χαίρομεν ὅταν ἀκούωμεν, καί δή ἀπό ξένους, ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ φιλοσοφικοῦ στοχασμοῦ εἰς τήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα εἶναι διά τόν πολιτισμόν ὅ,τι ἡ Μεγάλη Ἔκρηξις διά τήν γέννησιν τοῦ σύμπαντος. Συγκλονισμόν αἰσθανόμεθα καί ἀπέναντι εἰς τήν χαρακτηρισθεῖσαν ὡς «θαῦμα», σύζευξιν ἑλληνικοῦ καί χριστιανικοῦ πνεύματος. Ὅ,τι ὑψηλότερον καί πολυτιμότερον εἶχεν ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικός πολιτισμός ἐνεσωματώθη εἰς τόν κορμόν τῆς Θεολογίας καί τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελεῖ βαθεῖαν ἐμπειρίαν καί ἀκλόνητον πεποίθησίν μας, ὅτι ἡ ἀνεκτίμητος παρακαταθήκη τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος ἐνεπλουτίσθη, ἀπέκτησε βαθύτερον κοινωνικόν περιεχόμενον, παγκοσμιότητα καί πνοήν αἰωνιότητος ἐντός τοῦ χριστιανικοῦ πνευματικοῦ πλαισίου.

Τό «θαῦμα» τῆς δημιουργικῆς συναντήσεως Ἑλληνισμοῦ καί Χριστιανισμοῦ συνετελέσθη χάρις εἰς τήν δύναμιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τῆς «μητρικῆς γλώσσης τοῦ πνεύματος», τῆς γλώσσης τοῦ Ὁμήρου, τῶν Τραγικῶν καί τῶν Φιλοσόφων, τῆς Καινῆς Διαθήκης, τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ὑμνολογίας. Ἡ γλῶσσα μας, οὐσιαστικῶς φιλοσοφική, στοχαστική καί ποιητική, κατευθύνει τόν νοῦν καί τήν σκέψιν πάντοτε πρός τό βάθος τῶν πραγμάτων, πρός τό οὐσιῶδες καί τό καθολικόν, πρός τήν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία, ὅπως ἔλεγεν ὁ Δημόκριτος, εὑρίσκεται «ἐν βυθῷ».

Δέν εἶναι τυχαῖον, ὅτι ἡ ἑλληνική γλῶσσα καί ἡ Ὀρθόδοξος πίστις ἀνήκουν εἰς τόν πυρῆνα τῆς πνευματικῆς καί πολιτισμικῆς ἰδιοπροσωπίας τοῦ Γένους μας. Ἐάν εἰς τήν ἱστορικήν πορείαν του δέν ἔσβησε ποτέ ὁ λύχνος τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος, τοῦτο ὀφείλεται μεγάλως εἰς τό γεγονός ὅτι Πατέρες καί Διδάσκαλοι

τῆς Ἐκκλησίας ἐτοποθέτουν εὐθαρσῶς τόν λύχνον αὐτόν ἐπί τήν λυχνίαν. Εἰς περιόδους δυστήνους, ἡ Ἐκκλησία ἵδρυσε σχολεῖα καί Ἀκαδημίας, διέσωσε τήν γλῶσσαν μας εἰς τήν λατρευτικήν της ζωήν, μαρτυροῦσα τήν ἀξίαν τῆς συνοχῆς καί τῆς ἑνότητός της διά τήν ἰδιοπροσωπίαν μας. Ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐσφράγισεν ἀνεξίτηλα τήν διαδρομήν τοῦ Γένους, καλεῖται καί σήμερα νά λειτουργῇ ὡς θετική πρόκλησις ἐν Χριστῷ ζωῆς καί ἐλευθερίας, διά τῆς Ὀρθοδοξίας τῆς πίστεως, τῆς δοξολογικῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ καί τῆς ὀρθῆς ἀντιλήψεως περί τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ εἰκών, τήν ὁποίαν ἔχομεν διά τόν ἄνθρωπον, διά τήν προέλευσιν καί τόν προορισμόν του, διά τήν θέσιν του εἰς τόν κόσμον, διά τό νόημα τῆς ζωῆς του, διά τήν ἐλευθερίαν καί τήν εὐδαιμονίαν του, καθορίζει τήν στάσιν μας ἀπέναντί του. Ἐάν βλέπωμεν τόν ἄνθρωπον ὡς «μηχανήν», ὡς homme machine ἤ ὡς ἁπλῆν βιολογικήν ὀντότητα, τότε λίαν εὐχερῶς τόν μετατρέπομεν εἰς ἀντικείμενον ἤ τόν ὑποτιμῶμεν. Ἐάν τόν προσεγγίζωμεν ὡς «πρόσωπον» μέ ἀπόλυτον καί ἀναφαίρετον ἀξιοπρέπειαν, τότε ἡ συμπεριφορά μας καθίσταται ὅλως διαφορετική.

Ἡ ἀνθρωπίνη ἀξία καί ὁ ἀπόλυτος σεβασμός της δέν εἶναι δυνατόν νά θεμελιωθοῦν ἐπί μιᾶς νατουραλιστικῆς θεωρήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἔχομεν ἀνάγκην πνευματικοῦ προσανατολισμοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐμπλουτίζει ὑπαρξιακῶς καί τρέφει τό ἠθικόν μας αἰσθητήριον. Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι ὁ λεγόμενος «ἠθικός ἀνθρωπισμός» τοποθετεῖ τόν ἄνθρωπον εἰς τήν κορυφήν τῆς ἱεραρχίας τῶν ἀξιῶν. Ὅμως, ἡ πεῖρα τῶν αἰώνων δεικνύει ὅτι καί τά ἀνθρωπιστικά ἰδεώδη ἀπαιτοῦν πνευματικόν θεμέλιον καί στήριγμα, πέραν τοῦ «ἁπλῶς ἀνθρωπίνου». Ἐν τῇ ἐννοίᾳ

ταύτῃ, πιστεύομεν, ὅτι διά τήν προστασίαν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, δέν εἶναι ἀρκετός ὁ προσανατολισμός «γενικῶς» εἰς τόν «ἄνθρωπον». Τό Προοίμιον τοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος «Εἰς τό ὄνομα τῆς ἁγίας καί ὁμοουσίου καί ἀδιαιρέτου Τριάδος» εἰς αὐτήν τήν ἀλήθειαν παραπέμπει.

Ἡ ὑποτίμησις τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν δέν προωθεῖ οὔτε τόν σεβασμόν τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων του, οὔτε τήν προστασίαν τῆς φύσεως, οὔτε τόν ἀγῶνα διά τήν ἐλευθερίαν καί τήν κοινωνικήν δικαιοσύνην. Ἀντιθέτως, ἡ πίστις εἰς τόν Θεόν τῆς ἀγάπης καί τῆς εἰρήνης ἀποτελεῖ πηγήν ἐμπνεύσεως, ὀξύνει τό αἰσθητήριόν μας διά τό δέον καί τό πρακτέον καί ἐνισχύει τήν ἀνθρωπίνην προσπάθειαν, ἀκόμη καί ὅταν αὐτή εὑρίσκεται ἐνώπιον δυσεπιλύτων προβλημάτων καί ἀνυπερ-βλήτων ἐμποδίων.

Αὐτή ὑπῆρξε καί παραμένει ἡ πηγή μαρτυρίας καί ἡ ταυτότης τῆς ἀποστολῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὡς πνευματικοῦ θεσμοῦ, συμφώνως καί πρός τό σοφῶς λεχθέν: «Τό γεγονός ὅτι ᾽τό πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει᾽ (Φιλιπ. γ', 20), δέν ἀναιρεῖ, ἀλλά ἐνδυναμώνει τήν μαρτυρίαν ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ». Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἠγωνίσθη καί ἀγωνίζεται κατά τῆς φαλκιδεύσεως τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου εἰς τάς ποικίλας ὄψεις της, στιγματίζει τόν ρατσισμόν, τάς διακρίσεις καί τάς συγχρόνους μορφάς δουλείας, ἀνθίσταται εἰς τάς δυνάμεις καί τάς τάσεις, αἱ ὁποῖαι ὑποσκάπτουν τήν κοινωνικήν συνοχήν καί τήν εἰρήνην καί καταστρέφουν τήν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ, προάγει τόν διάλογον μέ τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον, μέ τάς ἄλλας θρησκείας καί μέ τόν σύγχρονον πολιτισμόν. Ἡ ἔνστασις ὅτι αὐτή ἡ παρέμβασις ἐμπλέκει τήν Ἐκκλησίαν εἰς τήν ἀμφισημίαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμά-των, ὅτι ἡ χριστιανική μαρτυρία μετατρέπεται εἰς πολιτικήν πρᾶξιν, στερεῖται θεολογικῆς βάσεως καί εἶναι ἔνδειξις ἐξασθενήσεως τοῦ αἰσθητηρίου διά τήν σημασίαν τῶν ἱστορικῶν ἐξελίξεων, αἱ ὁποῖαι ἐγγίζουν τόν ἄνθρωπον εἰς τό βάθος τῆς ὑπάρξεώς του. Δέν ὑπάρχει «τέλος τῆς ἱστορίας», τέλος τῆς ἀνάγκης καί τῆς εὐθύνης διαχειρίσεως τῶν ἀπροβλέπτων κατά τήν ἔκτασίν των, ἀλλά βεβαίων ἐξελίξεων, πολώσεων καί ἀνακατατάξεων. Σαφεστάτη εἶναι ἐπ᾽ αὐτοῦ ἡ διακήρυξις τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (Κρήτη, 2016). «Ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξε πάντοτε διακριτός καί θά παραμείνῃ εἰς τό διηνεκές μία ὀφειλετική παρέμβασις ὑπέρ τοῦ ἀνθρώπου».

Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον εἶναι ἡ πρώτη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀνέδειξεν, ἀκριβῶς ὡς ἔκφρασιν τῆς πνευματικῆς ταυτότητος καί μαρτυρίας της, τό οἰκοφιλικόν μήνυμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, κατενόησε καί προέβαλε τήν ἐκκλησιαστικήν ζωήν ὡς «ἐφηρμοσμένην οἰκολογίαν». Τό ἐνδιαφέρον τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας διά τό φυσικόν περιβάλλον δέν ὑπῆρξεν ἁπλῶς μία περιστασιακή ἀντίδρασις εἰς τήν σοβοῦσαν οἰκολογικήν κρίσιν. Αὐτή ἦτο μόνον ἡ ἀφορμή, ὄχι ἡ αἰτία, διά νά ἀναπτύξῃ ἐπικαίρως τάς οἰκοφιλικάς της παραδόσεις. Αἱ προσπάθειαι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου συνέβαλον εἰς τήν ἔνταξιν τῆς οἰκολογικῆς θεματικῆς

εἰς τούς διαχριστιανικούς καί διαθρησκειακούς διαλόγους καί ἀπετέλεσαν ἔναυσμα διά τήν Θεολογίαν νά μελετήσῃ τάς πνευματικάς, θρησκευτικάς καί ἠθικάς ρίζας καί διαστάσεις τοῦ περιβαλλοντικοῦ ζητήματος.

Ἐξ ἀρχῆς, προσηγγίσαμεν τήν οἰκολογικήν κρίσιν ὡς κοινωνικόν πρόβλημα καί ἀνεδείξαμεν τήν ἀλληλουχίαν περιβαλλοντικῶν, κοινωνικῶν καί οἰκονομικῶν θεμάτων. Ἐτονίσαμεν ὅτι τό κυρίαρχον πρότυπον οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως ἀνήκει εἰς τά κύρια αἴτια τῆς οἰκολογικῆς κρίσεως. Ἐπαναλαμβάνομεν καί ἐνώπιόν σας, Ἐξοχώτατοι καί ἀγαπητοί, αὐτό τό ὁποῖον λέγομεν συχνάκις: Ἡ οἰκονομική δραστηριότης, ἡ ὁποία δέν σέβεται τόν οἶκον τῆς ζωῆς, τό φυσικόν περιβάλλον, δέν εἶναι «οἰκονομία», ἀλλά «οἰκο-ἀνομία». Δέν ἔχομεν μέλλον χωρίς τήν ὁλικήν στροφήν πρός μίαν «οἰκολογικήν οἰκονομίαν». Ἡ οἰκονομική ζωή καί οἱ κοινωνικοί ἀγῶνες ὀφείλουν νά ὑπηρετοῦν τόν ἄνθρωπον καί τά ζωτικάς ἀνάγκας του καί τήν ἀκεραιότητα τῆς δημιουργίας, στόχους, οἱ ὁποῖοι δύνανται νά ἐπιτευχθοῦν μόνον εἰς περιβάλλον εἰρήνης καί σεβασμοῦ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου.

Ποτέ εἰς τήν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἡ εἰρήνη δέν ὑπῆρξεν αὐτονόητος κατάστασις, ἀλλά ἦτο πάντοτε κατάκτησις, ἀποτέλεσμα ἐμπνευσμένων πρωτοβουλιῶν, γενναιότητος καί αὐτοθυσίας, ἀπορρίψεως τῆς βίας ὡς μέσου λύσεως διαφορῶν, διαρκής ἀγών διά τήν δικαιοσύνην καί τήν προστασίαν τῆς ἱερότητος τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Ἐπί τῆς βάσεως αὐτῆς, ἀσκεῖται σήμερα κριτική εἰς τάς θρησκείας, ἐπειδή, ἀντί νά λειτουργοῦν ὡς δυνάμεις εἰρηνοποιΐας, τροφοδοτοῦν συχνάκις τόν φανατισμόν καί τήν βίαν «ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ». Ἡμεῖς προσωπικῶς, ἐν ἀκλονήτῳ πεποιθήσει ὅτι ἡ εἰρήνη τῶν λαῶν καί τῶν πολιτισμῶν εἶναι ἀνέφικτος ἄνευ τῆς εἰρήνης μεταξύ τῶν θρησκειῶν καί τῆς εὐρυτέρας συμβολῆς των εἰς τόν παγκόσμιον ἀγῶνα διά τήν εἰρήνην, ἐπαινοῦμεν καί στηρίζομεν πᾶσαν εἰλικρινῆ εἰρηνευτικήν πρωτοβουλίαν, ἀγωνιζόμεθα δέ ἀδιαλείπτως διά τήν διαθρησκειακήν συνεργασίαν καί τήν ἀνάδειξιν καί τήν ἄσκησιν τοῦ εἰρηνοποιητικοῦ ρόλου τῶν θρησκειῶν. Θεωροῦμεν τόν φονταμενταλισμόν ἔκπτωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ βιώματος καί οὐδόλως ἔν συμφυές μέ τήν πίστιν φαινόμενον. Ἡ γνησία πίστις εἶναι ὁ αὐστηρότερος κριτής τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ καί τῆς μισαλλοδοξίας.

Τό περί Εἰρήνης κήρυγμα τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας δέν εἶναι οὐτοπικόν καί ρητορικόν. Γνωρίζομεν καλῶς ὅτι ὁ δημόσιος λόγος κυριαρχεῖται διεθνῶς ὑπό θεωρήσεων γεωπολιτικῶν καί γεωοικονομικῶν, ὑπό ἀναλύσεων τοῦ λεγομένου «συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων», ὑπό προσεγγίσεων, ὅπως ἀποκαλοῦνται, πραγματιστικῶν. Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ σύγχρονος ἐκδοχή τῆς λεγομένης Realpolitik ἔχει κατισχύσει πλήρως τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου καί αὐτοῦ τούτου τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ὁ ὁποῖος διέπεται ὑπό τῆς γενικῆς ἀρχῆς τῆς εἰρηνικῆς ἐπιλύσεως τῶν διαφορῶν. Ὁ περί Εἰρήνης Ὀρθόδοξος λόγος ὑπερβαίνει προδήλως τήν Ἱστορίαν ὡς λόγος σωτηριολογικός, ἀλλά ἡ Ἱστορία

ἐκβάλλει ἐκ τῶν σπλάχνων καί τῶν πληγῶν της διδάγματα εὔγλωττα καί ἐναργῆ.

Ἡ ἀνθρωπότης ἔχει ἀνάγκην μιᾶς σταθερᾶς συναι-νέσεως ἐπί ἑνός κορμοῦ κοινῶν θεμελιωδῶν ἀξιῶν, ἡ ὁποία θά λειτουργῆ, παρά τάς πολιτικάς, κοινωνικάς, θρησκευτικάς καί πολιτισμικάς διαφοροποιήσεις καί ἐντάσεις, ὡς βάσις διά τήν συμβίωσιν καί τήν σύμπραξιν τῶν ἀνθρώπων διά τό κοινόν καλόν. Αὐτός ὁ κορμός παγκοσμίων ἀξιῶν ἔχει ἀποτυπωθῆ, ὡς «τό κοινό ἰδανικό, στό ὁποῖο πρέπει νά κατατείνουν ὅλοι οἱ λαοί καί ὅλα τά ἔθνη», εἰς τά τριάκοντα ἄρθρα τῆς Οἰκουμενικῆς Διακηρύξεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου (10 Δεκεμβρίου 1948), τοῦ «πιθανῶς γνωστοτέρου νομικοῦ κειμένου εἰς τόν σύγχρονον κόσμον», τό ὁποῖον ἀποτελεῖ τήν ἀπάντησιν τῆς παγκοσμίου κοινότητος εἰς τήν μεγαλυτέραν ἀνθρωπιστικήν καταστροφήν εἰς τήν ἱστορίαν.

Δυστυχῶς, σήμερα, ἠθελημέναι παρανοήσεις, ὁ χαρα-κτηρισμός τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου ὡς τοῦ «δουρείου ἵππου τῆς Δύσεως» μέ στόχον τήν πολιτισμικήν ἐπικράτησιν, ἐνστάσεις ἐκ μέρους τῶν θρησκειῶν περί διαβρώσεως τῶν κοινοτικῶν παραδόσεών των διά μέσου τοῦ δυτικοῦ ἀτομοκεντρισμοῦ, ἡ μετανεωτερική ἀπόρριψις τῆς λεγομένης «τυραννίας τοῦ γενικοῦ», ὁδηγοῦν εἰς ἠχηράς ἀμφισβητήσεις τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ὡς «οἰκουμενικοῦ ἀνθρωπιστικοῦ κριτηρίου».

Ἡ πορεία τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται κατά βάθος ἀπό τήν στάσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καί τῶν θρησκειῶν ἀπέναντί των. Δυτικαί Ἐκκλησίαι καί Ὁμολογίαι εὑρίσκοντο ἐπί μακρόν εἰς ὀξεῖαν ἀντιπαράθεσιν μέ τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου. Μόνον μετά τόν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον ἤλλαξεν ἡ στάσις των. Εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν δέν ὑπάρχει ἐνιαία ἀξιολόγησις τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Μία σχετική συμφωνία συναντᾶται κυρίως εἰς τήν θετικήν προσέγγισιν τῶν κοινωνικῶν δικαιωμάτων. Εἶναι βέβαιον ὅτι μία συνολικῶς ἀπορριπτική στάσις ἀπέναντι εἰς τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ θεώρησίς των ὡς ἀμέσου ἀπειλῆς διά τήν ταυτότητα τῆς Ὀρθοδοξίας, πηγάζουν ἀπό τήν παρανόησιν τόσον τῶν δικαιωμάτων, ὅσον καί τοῦ Ὀρθοδόξου ἤθους. Ἡ θρησκευτική ἐλευθερία κατέχει ἄλλωστε προέχουσαν θέσιν εἰς τόν κατάλογον τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί ὁ σεβασμός της εἶναι βασικόν κριτήριον διά τόν χαρακτηρισμόν ἑνός κράτους ὡς κράτους δικαίου. Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, θεωροῦμεν ἀναγκαῖον καί τόν διαθρησκειακόν διάλογον περί τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀπελευθερώνει τάς θρησκείας ἀπό τήν ἐσωστρέφειαν καί δίδει τήν εὐκαιρίαν ἀναδείξεως τῆς σημασίας τῆς πνευματικῆς διαστάσεως διά μίαν βαθυτέραν κατανόησίν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν.

Ἐπιθυμοῦμεν ἐπίσης νά σημειώσωμεν ὅτι ἡ ὑποχώρησις τοῦ θρησκευτικοῦ προσανατολισμοῦ τῆς ζωῆς, ὄχι μόνον δέν προωθεῖ τούς στόχους τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά ἐπηρεάζει ἀρνητικῶς τόν σεβασμόν των. Μαζί μέ τήν λήθην τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν ἐξασθενεῖ καί ἡ αἴσθησις διά τό

ἀπαραβίαστον τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, τά δέ ἀνθρώπινα πράγματα κινδυνεύουν νά μετατραποῦν εἰς συνονθύλευμα ἀλληλοσυγκρουομένων καί ἀλληλοαναι-ρουμένων ἰδιαιτεροτήτων, εἰς «ἕνα πόλεμον πάντων ἐναντίον πάντων». Μεταφέρομεν καί ἐνώπιόν σας, ἐκλεκτή ὁμήγυρις, τήν ἀγωνίαν ἑνός συγχρόνου σπουδαίου στοχαστοῦ καί πολιτικοῦ: «Γνωρίζουμε, τελικά, ἄν τό κοινωνικό κράτος θά ἐπιβιώσει μετά τήν ἀπαξίωση τῆς ἀγάπης πρός τόν πλησίον; Δέν θά ἐξαφανιζόταν ἡ ἀλληλεγγύη πρός τόν πλησίον, ἄν αὐτός εἶναι ἁπλῶς καί μόνον ὁ ξένος, ὁ ἄλλος, ὁ ἀνταγωνιστής ἤ ἀκόμη καί ὁ ἐχθρός; ...Θά ὑπάρχουν δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, σέ μία ἐποχή, κατά τήν ὁποία ἡ ἀνθρωπότητα καί ὁ Δημιουργός της ἐξαφανίζονται ἀπό τό προσκήνιο μέσα σέ μία σύγκρουση πολιτισμῶν;»

Ἐξοχώτατε κύριε Πρόεδρε τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων,

Ἐκφράζομεν τάς θερμάς εὐχαριστίας ἡμῶν προσωπικῶς καί τῶν μελῶν τῆς τιμίας Συνοδείας μας διά τήν τιμητικήν πρόσκλησιν, τήν ἐγκάρδιον ὑποδοχήν εἰς τό Παλλάδιον τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ καί τήν ἀπονομήν τοῦ Χρυσοῦ Μεταλλίου τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, τοῦ ἀνωτάτου θεσμοῦ τῆς Δημοκρατίας, τοῦ ὁποίου προεδρεύετε. Πολλούς συναδέλφους Σας ἔχομεν καί ἡμεῖς ὑποδεχθῆ εἰς τό σεπτόν Κέντρον τῆς μαρτυρικῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, εἰς τό Φανάριον. Εἶναι δι᾽ ἡμᾶς πηγή ἰδιαιτέρας χαρᾶς καί πολύτιμον δῶρον τό γεγονός ὅτι ἔχομεν διά μίαν ἀκόμη φοράν τήν εὐκαιρίαν συναντήσεως πρόσωπον πρός πρόσωπον. Δεχθεῖτε ἐπίσης τήν εὐγνωμοσύνην μας διά τήν εὐγενῆ διαβεβαίωσιν περί τῆς ἀμερίστου στηρίξεως τῶν πρωτοβουλιῶν καί τῶν δράσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἐνώπιον τῶν ὑψηλῶν ἐκπροσώπων τῶν Θεσμῶν, τολμῶμεν νά εἴπωμεν ὅτι ἡ δημοκρατική κοινωνία ζῇ ἐπί τῇ βάσει ἀρχῶν, τάς ὁποίας δέν ἔχει δημιουργήσει ἡ ἰδία. Εἰς αὐτάς ἀνήκουν αἱ πνευματικαί ἀξίαι, αἱ ὁποῖαι ὑπενθυμίζουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι μόνον «πολίτης τοῦ κόσμου». Ὀφείλομεν νά συνειδητοποιήσωμεν ὁριστικῶς ὅτι δέν ὑπάρχει ἀληθής πρόοδος ἄνευ σεβασμοῦ αὐτῶν τῶν ἀξιῶν. Ἡ ἄποψις ὅτι ἡ ἄνοδος τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου, ἡ ἐπιστημονική γνῶσις καί ὁ ἐκδημοκρατισμός τῶν κοινωνιῶν θά περιθωριοποιήσουν τάς πνευματικάς ἀναζητήσεις, ὑποτιμᾷ τό ὑπαρξιακόν βάθος καί τήν σοβαρότητά των.

Περαίνοντες τόν λόγον, ἐπιθυμοῦμεν νά σημειώσωμεν ὅτι τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ὑπῆρξε καί παραμένει λάβαρον τῆς παγκοσμιότητος τῆς πίστεως, τοῦ ἤθους καί τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, ζωτικόν σημεῖον ἀναφορᾶς διά τό Γένος μας καί σύμβολον τῶν περιπετειῶν καί τῶν ἐλπίδων του. Ἐμψυχώνει τήν Ρωμιοσύνην, στηρίζει τήν ὁμογενειακήν παιδείαν, μεριμνᾷ ἀόκνως διά τήν διάσωσιν τῆς πατρῴας κληρονομίας εἰς τήν Μικράν Ἀσίαν καί τήν Ἀνατολικήν Θρᾴκην, διαποιμαίνει στοργικῶς τά ἀνά τήν ὑφήλιον τέκνα του καί φροντίζει ἐπιμελῶς διά τήν καλλιέργειαν τῆς Ὀρθοδόξου ταυτότητός των καί τῆς ἑλληνικῆς

γλώσσης. Ἀγωνίζεται διά τήν διαφύλαξιν τῆς πανορθοδόξου ἑνότητος, ἡ ὁποία δοκιμάζεται ἐντόνως ἀπό ὅσους ἀμφισβητοῦν τήν μακραίωνα δομήν καί τήν κοινωνικήν λειτουργίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ὀνόματι κοσμικῶν σκοπιμοτήτων. Ἄν καί δέν ἀσχολεῖται μέ τήν πολιτικήν ἐν τῇ στενωτέρᾳ ἐννοίᾳ τοῦ ὅρου, ἡ πνευματική του μαρτυρία ἐγγίζει καί τόν χῶρον τῶν πολιτικῶν πραγμάτων καί τῶν μεγάλων προκλήσεων ἡ ἀντιμετώπισις τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖ κοινήν ὑπευθυνότητα, κοινήν κινητοποίησιν, κοινήν στοχοθεσίαν, σύμπραξιν καί ἀλληλεγγύην.

Προσωπικῶς θεωροῦμεν ὅτι ὁ ὅρος ἀλληλεγγύη ἐκφράζει τήν ὁδόν, τόν τρόπον καί τόν στόχον τῆς πορείας πρός ἕν βιώσιμον μέλλον. Ἡ ἀλληλεγγύη παραπέμπει ἀφ᾽ ἑνός εἰς τήν ἱστορίαν τῶν ἀγώνων διά τήν ἐλευθερίαν καί τήν ἰσότητα καί ἐμπεριέχει τό κοινωνικόν περιεχόμενον καί τήν πολιτικήν αἰχμήν τοῦ ὅρου ἀδελφοσύνη, ἀφ᾽ ἑτέρου δέ προβάλλει τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου ὡς συγκεκριμενοποίησιν τῆς ἰδέας τῆς δικαιοσύνης. Ἀναφέρεται ἐπίσης εἰς τήν ἀπροϋπόθετον συμπαράστασιν πρός τόν συνάνθρωπον, ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς καί πολιτισμικῆς ταυτότητος, ἐν τῇ ἐννοίᾳ καί τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως εἰς τήν ἑλληνικήν γλῶσσαν, τοῦ νά εὑρισκώμεθα δηλαδή ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου, ἐγγύς ἀλλήλων. Ἡ ἀλληλεγγύη εἶναι ἡ ἔλλογος καί πλήρης ἐνσυναισθήσεως ἀνθρωπιά, διασώζει δέ τά χαρακτηριστικά τῆς «ἀρετῆς», ἐν τῇ ἀρχεγόνῳ σημασίᾳ τοῦ ὅρου, ὡς ἀνδρείας καί ἀριστείας, ὡς ἐπιμονῆς καί ἐμμονῆς εἰς τήν ἐπιτέλεσιν τοῦ ἀγαθοῦ καί ὡς κοινῆς θυσιαστικῆς διακονίας τῆς Ἀληθείας, ἡ ὁποία εἶναι πνευματική ρίζα τῆς ἀληθοῦς ἐλευθερίας.

Εὐχαριστοῦμεν διά τήν προσοχήν σας.

Φωτογραφίες: Γιώργος Κονταρίνης, Γιάννης Παναγόπουλος/ Eurokinissi

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΟΘΟΝΗ 1

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΟΘΟΝΗ 1

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΟΘΟΝΗ 1

